

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยเรื่องการเพิ่มขีดความสามารถในการผลิตของอุตสาหกรรมไม้ยางพาราแปรรูปในจังหวัดสงขลามีวัตถุประสงค์เพื่อทราบถึงสถานการณ์ด้านการผลิตและสภาพปัญหาด้านการผลิตของอุตสาหกรรมไม้ยางพาราแปรรูปและเสนอแนะยุทธศาสตร์ในการผลิตของอุตสาหกรรมไม้ยางพารา โดยทำการเก็บข้อมูลจากแบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์ กลุ่มประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ บุคลากรในโรงงานอุตสาหกรรมไม้ยางพารา และผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมไม้ยางพารา โดยใช้แบบสัมภาษณ์สำหรับผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมและผู้บริหาร และใช้แบบสอบถามสำหรับบุคลากรในโรงงานอุตสาหกรรมไม้ยางพาราในระดับปฏิบัติการ จำนวน 54 โรงงาน และนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์และสังเคราะห์ สามารถสรุปผลได้ดังนี้

1. ข้อมูลทั่วไปของตัวแทนโรงงานอุตสาหกรรม

ตัวแทนของโรงงานอุตสาหกรรมที่ตอบแบบสอบถาม พบว่า ลักษณะของกิจการส่วนใหญ่เป็นโรงเลื่อยไม้และโรงอบไม้ คิดเป็นร้อยละ 96.30 รองลงมา คือ มีลักษณะเป็นโรงเลื่อยไม้กับโรงอบไม้ คิดเป็นร้อยละ 1.85 เท่ากัน

อายุของกิจการ พบว่า ส่วนใหญ่เปิดดำเนินการมาแล้ว 4 – 6 ปี คิดเป็นร้อยละ 44.44 รองลงมา คือ ดำเนินกิจการมากกว่า 6 ปี คิดเป็นร้อยละ 38.90 และเปิดดำเนินการมาแล้ว 1 – 3 ปี คิดเป็นร้อยละ 14.81

จำนวนแรงงานของเครื่องจักรในโรงงาน พบว่า เครื่องจักรในโรงงานส่วนใหญ่มีกำลัง 0 – 1,000 แรงม้า คิดเป็นร้อยละ 77.78 และเครื่องจักรในโรงงานมีกำลัง 1,000 แรงม้าขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 22.22

จำนวนแรงงานชาย พบว่า แรงงานโดยเฉลี่ยแต่ละโรงงานเท่ากับ 100 – 101 คน ซึ่งส่วนใหญ่มีแรงงานชายจำนวน 1 – 50 คน คิดเป็นร้อยละ 37.78 รองลงมา คือ มีแรงงานชายจำนวน 151 – 200 คน คิดเป็นร้อยละ 33.33 และมีแรงงานชาย จำนวน 101 – 150 คน คิดเป็นร้อยละ 15.56 ตามลำดับ

จำนวนแรงงานหญิง พบว่า แรงงานโดยเฉลี่ยแต่ละโรงงานเท่ากับ 66 – 67 คน ซึ่งส่วนใหญ่มีแรงงานหญิงจำนวน 51 – 100 คน คิดเป็นร้อยละ 53.34 รองลงมา คือ มีแรงงานหญิงจำนวน 1 – 50 คน คิดเป็นร้อยละ 37.78 และมีแรงงานหญิงจำนวน 101 – 150 คน คิดเป็นร้อยละ 4.44 ตามลำดับ

วันและเวลาทำงานปกติ พบว่า ส่วนใหญ่ทำงานตั้งแต่วันจันทร์ – ศุกร์ คิดเป็นร้อยละ 98.15 และทำงานสลับวันตามสาขางาน คิดเป็นร้อยละ 1.85 ตามลำดับ

โรงงานได้รับการรับรองมาตรฐานอุตสาหกรรม ISO พบว่า โรงงานส่วนใหญ่ได้รับการรับรองมาตรฐาน ISO และยังไม่ได้รับการรับรองมาตรฐาน ISO คิดเป็นร้อยละ 50 เท่ากัน

2. สถานการณ์ด้านการผลิตของอุตสาหกรรมไม้ยางพาราในจังหวัดสงขลา

จากการศึกษาพบว่า ปริมาณการผลิตยังไม่เพียงพอต่อความต้องการซื้อไม้ยางพาราแปรรูป ซึ่งมีสูงขึ้นเรื่อย ๆ และต่อเนื่องจากการสัมภาษณ์ผู้บริหารของโรงงานไม้ยางพาราและผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องถึงปริมาณการสั่งซื้อและสภาวะด้านการตลาด พบว่า สินค้าสำเร็จรูปมีการสั่งจองล่วงหน้าและมีคำสั่งซื้อล่วงหน้าโดยการทำสัญญาซื้ออย่างต่อเนื่องโดยไม่ต้องเก็บค้ำคลังสินค้า เมื่อผลิตออกมาก็ส่งออกได้ทันทีบางครั้งเจอปัญหาสินค้าผลิตไม่ทันตามคำสั่งซื้อ และส่วนใหญ่จะส่งออกเนื่องจากขายเป็นเงินสด ถ้าขายภายในประเทศจะเป็นการให้เครดิต ซึ่งทำให้โรงงานประสบปัญหาด้านเงินทุนหมุนเวียน โดยส่วนใหญ่จะส่งออกไปยังประเทศจีน มาเลเซีย เวียดนาม ตามลำดับ

3. สภาพปัญหาด้านการผลิตของอุตสาหกรรมไม้ยางพาราในจังหวัดสงขลา

จากการศึกษา พบว่า ปัญหาหลักที่สำคัญของอุตสาหกรรม คือ ปัญหาเรื่องราคาตลาดวัตถุดิบไม้ยางพาราอ่อนในการผลิต อันเป็นผลสืบเนื่องจากราคาน้ำยางสูงขึ้นอย่างต่อเนื่องทำให้เกษตรกรไม่ตัดโค่นไม้ยาง ถึงแม้บางครั้งกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยางอนุมัติเงินปลูกทดแทนแต่บางครั้งเกษตรกรก็ยังไม่ยอมกรีดยังอย่างต่อเนื่องไปอีก ส่งผลกระทบให้โรงงานอุตสาหกรรมขาดแคลนไม้อย่างต่อเนื่องและมีการแข่งขันในเรื่องของราคาทำให้ต้นทุนการผลิตสูงขึ้น ส่วนปัญหาด้านอื่น ๆ ไม่ว่าจะเป็นด้านฝีมือทักษะฝีมือหรือเครื่องจักร ไม่ส่งผลกระทบต่อปัญหาด้านการผลิตมากนัก ดังนั้นโรงงานจึงจำเป็นต้องหากกลยุทธ์ในการจัดหาวัตถุดิบเข้าสู่กระบวนการผลิตหากไม่สามารถจัดการปัญหานี้ได้ก็ต้องปิดกิจการหรือลดกำลังการผลิตลง สำหรับปัญหาอื่น เช่น ด้านการบริหารจัดการด้านการผลิตและทักษะฝีมือในการผลิตเป็นปัญหาเกิดผลกระทบต่อกระบวนการผลิตน้อย

จากการศึกษาเชิงคุณภาพและเชิงปริมาณเกี่ยวกับสภาพปัญหาของอุตสาหกรรมไม้ยางพาราแปรรูปในจังหวัดสงขลา สามารถสรุปได้ดังตารางที่ 5.1

ตารางที่ 5.1 แสดงภาพปัญหาของอุตสาหกรรมไม้ยางพาราในจังหวัดสงขลา

ปัญหา	หัวข้อปัญหา	สาเหตุ	แนวทางแก้ไข
1. วัตถุดิบไม้ยางพารา	<p>1.1 วัตถุดิบไม้ยางพารามีไม่เพียงพอกับความต้องการของภาคอุตสาหกรรม</p> <p>1.2 คุณภาพของวัตถุดิบไม้ไม่สามารถคัดเลือกได้และมีคุณภาพไม่เพียงพอ</p> <p>1.3 ราคาวัตถุดิบไม้เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วและต่อเนื่องทำให้ต้นทุนในการผลิตเพิ่มสูงขึ้น</p>	<p>1.1 การขยายตัวของโรงงานอุตสาหกรรมไม้ยางพาราเพิ่มขึ้นทำให้มีความต้องการวัตถุดิบมากขึ้น</p> <p>1.2 ราคาน้ำยางสูงขึ้นทำให้ปริมาณการโค่นไม้ของเกษตรกรน้อยลง</p> <p>1.3 เงินสงเคราะห์ในการโค่นยางมีไม่เพียงพอ ทำให้ปริมาณการโค่นยางลดน้อยลง</p> <p>1.4 สวนยางที่อยู่ในป่าสงวนแห่งชาติประมาณ 2 ล้านไร่ ไม่มีสิทธิมายื่นขอทุนเพื่อรับการสงเคราะห์</p> <p>1.5 มีการตัดโค่นต้นยางที่มีอายุน้อยกว่า 18 ปี ทำให้คุณภาพของเนื้อไม้ไม่ดี</p>	<p>1.1 จัดหาแหล่งทุนหรือแหล่งเงินที่จะใส่เพิ่มให้กองทุนสงเคราะห์การทำสวนยางเพื่อให้สามารถโค่นต้นยางได้มากขึ้น</p> <p>1.2 กำหนดเป้าหมายการโค่นปลูกแทนเพิ่มขึ้น</p> <p>1.3 รัฐควรกำหนดนโยบายเรื่องสวนยางในเขตป่าสงวนและสวนยางในเขตป่าเสื่อมโทรมให้ชัดเจน ควรจัดระบบใหม่โดยให้เกษตรกรมาจดทะเบียนกับกรมป่าไม้ แล้วขออนุญาตเช่าที่ดินระยะยาวเพื่อให้สามารถลงทุนสงเคราะห์</p> <p>1.4 เพิ่มทักษะการกรีดยางให้ดีขึ้นโดยจัดฝึกอบรมผ่านหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อลดต้นทุนเนื้อไม้</p> <p>1.5 ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมไม้ควรดำเนินการปลูกยางพันธ์ุที่ให้เนื้อไม้สูงเป็นของตนเอง</p>

ตารางที่ 5.1 แสดงภาพปัญหาของอุตสาหกรรมไม้ยางพาราในจังหวัดสงขลา (ต่อ)

ปัญหา	หัวข้อปัญหา	สาเหตุ	แนวทางแก้ไข
2. กระบวนการผลิตในขั้นโรงงานแปรรูปไม้ยางพาราขาดหลักการบริหารจัดการ	2.1 อาคารและผังของเครื่องเลื่อยทำให้การแปรรูปไหลเวียนไม่สะดวก	2.1 ต้องการความเร่งด่วนในการผลิตและไม่ให้ความสำคัญต่อการบริหารจัดการ	2.1 มีการปรับปรุงการบริหารและการตรวจคุณภาพวัตถุดิบก่อนเข้าสู่กระบวนการผลิตโดยการคัดขนาดและจัดรูปแบบของการเตรียมวัตถุดิบให้เป็นระเบียบเหมาะสมกับการทำงานของเครื่องเลื่อยสามารถเพิ่มประสิทธิภาพและผลผลิตได้ 2.2 ให้ความรู้และวิธีการจัดวางแผนและอุปกรณ์จำเป็นในกิจกรรมแปรรูปไม้ของโรงงานแปรรูปที่เป็นหลักมากขึ้นดีกว่าให้เจ้าหน้าที่จดจำต่อ ๆ กันมาโดยขาดพื้นฐานของหลักการเป็นจริงทำให้สามารถพัฒนาตนเองได้และมีประสิทธิภาพในการทำงานลดปัญหาการซ้ำซ้อนและด้อยคุณภาพของบุคลากรและผลิตภัณฑ์ 2.3 สนับสนุนให้มีการเข้าร่วมฝึกอบรมจากหน่วยงานต่าง ๆ ที่เปิดการฝึกอบรมหรือร้องขอเพิ่มเติมจากหน่วยงานของรัฐ
	2.2 ผู้ปฏิบัติงานภายในโรงงานไม่ได้รับการส่งเสริมให้พัฒนาหรือฝึกอบรมฝีมือ	2.2 ขาดการพัฒนาความรู้ในการบริหารจัดการของบุคลากรในอุตสาหกรรม	
	2.3 มีโกดังเก็บไม้ยางพาราแปรรูปไม่เพียงพอโดยเฉพาะฤดูแล้งจะมีไม้ออกมากหากมีการบริหารจัดการเรื่องสต็อกที่ดี	2.3 ขาดการประสานงานร่วมกันอย่างเป็นระบบระหว่างอุตสาหกรรมตั้งแต่ต้นน้ำถึงปลายน้ำ	
	2.4 กิจกรรมในการผลิตไม้แปรรูปยางพาราไม่ครบวงจร กล่าวคือ บางโรงงานมีกิจกรรมเดียวคือการเลื่อยไม้ไม่มีกิจกรรมการอัดน้ำยางป้องกันรักษาเนื้อไม้และการอบไม้ ทำให้รายได้ไม่คุ้มทุน		

ตารางที่ 5.1 แสดงภาพปัญหาของอุตสาหกรรมไม้ยางพาราในจังหวัดสงขลา (ต่อ)

ปัญหา	หัวข้อปัญหา	สาเหตุ	แนวทางแก้ไข
3. ขาดมาตรฐานการผลิต	ยังไม่มีมาตรฐานไม้ยางพาราแปรรูปที่เป็นรูปแบบสากล	ยังไม่มีหน่วยงานที่รับผิดชอบดูแลอย่างจริงจัง	หน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้องและรับผิดชอบต้องรีบดำเนินการอย่างเร่งด่วน
4. การบริหารจัดการอุตสาหกรรมไม้ยางพาราทั้งระบบยังไม่มีเอกภาพ	ข้อมูลในเรื่องเดียวกันจากแต่ละแหล่งไม่ตรงกันทั้งข้อมูลของภาครัฐและหน่วยงานเอกชน	ยังไม่มีหน่วยงานที่รับผิดชอบดูแลอย่างจริงจัง	4.1 จัดตั้งคณะกรรมการชุดหนึ่งประกอบด้วยผู้แทนจากส่วนที่เกี่ยวข้องทุกฝ่ายทั้งภาครัฐและเอกชนและเกษตรกรและให้คณะกรรมการชุดนี้ทำหน้าที่บริหารอุตสาหกรรมไม้ยางพาราเชิงนโยบาย 4.2 หน่วยงานของภาครัฐที่รับผิดชอบดูแลตั้งแต่ต้นน้ำถึงปลายน้ำจะต้องทำงานในรูปแบบของการบูรณาการและทำงานเชิงรุก
5. กฎระเบียบของรัฐบาล	กฎระเบียบที่ควบคุมกิจกรรมโรงงานแปรรูปไม้เอื้ออำนวยต่อการพัฒนาและปรับปรุงเครื่องมือและอุปกรณ์ต่าง ๆ มากนัก	มีกฎระเบียบของควบคุมจากหลายหน่วยงานของภาครัฐเช่น กรมป่าไม้ กรมโรงงานอุตสาหกรรมและมีขั้นตอนการปฏิบัติที่ซับซ้อน	หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมต่าง ๆ ในโรงงานแปรรูปควรที่จะปรับปรุงแก้ไขกฎระเบียบให้เอื้ออำนวยต่อการพัฒนา กิจกรรมและอุปกรณ์ต่าง ๆ ของโรงงานแปรรูป
6. แหล่งเงินทุนพัฒนากิจกรรม	ขาดแหล่งเงินทุนเพื่อบริหารพัฒนาอุตสาหกรรม	การขยายโรงงานต้องใช้เงินทุนจำนวนมาก	สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนกำลังมีบทบาทให้การส่งเสริมอุตสาหกรรมขนาดเล็กและขนาดย่อมอยู่ในขณะนี้

ยุทธศาสตร์การเพิ่มขีดความสามารถในการผลิตของอุตสาหกรรมไม้ยางพาราแปรรูปในจังหวัดสงขลา

จากการศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับอุตสาหกรรมไม้ยางพาราแปรรูปในจังหวัดสงขลา ผู้ศึกษาสามารถนำเสนอยุทธศาสตร์ได้ 3 ยุทธศาสตร์ ดังต่อไปนี้

1. ยุทธศาสตร์การจัดหาวัตถุดิบ มีวัตถุประสงค์เพื่อจัดหาวัตถุดิบให้เพียงพอต่อกระบวนการผลิตของอุตสาหกรรมเพื่อส่งเสริมการปลูกยางพาราทดแทนและสร้างอาชีพให้เกษตรกร และเพื่อสร้างความเข้าใจและเกื้อกูลต่อระบบอุตสาหกรรมต้นน้ำและอุตสาหกรรมกลางน้ำ
2. ยุทธศาสตร์การเพิ่มขีดความสามารถในกระบวนการผลิตของโรงงานมีวัตถุประสงค์เพื่อลดต้นทุนการผลิต ลดปัญหาการสูญเสียจากกระบวนการผลิต เพื่อเพิ่มพูนความรู้ และศักยภาพในด้านกระบวนการผลิตแก่ผู้ประกอบการและเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการบริหารจัดการผลิตของอุตสาหกรรม
3. ยุทธศาสตร์เพิ่มศักยภาพด้านการตลาดและการส่งออกมีวัตถุประสงค์เพื่อรักษาระดับฐานลูกค้าเดิมและเสริมสร้างความมั่นคงในด้านการตลาดและเพื่อสร้างแนวทางการปฏิบัติงานร่วมกันระหว่างหน่วยงานราชการที่รับผิดชอบกับภาคอุตสาหกรรม

หากผู้ประกอบการภาคอุตสาหกรรมนำแนวทางยุทธศาสตร์ดังกล่าวข้างต้นไปประยุกต์ใช้กับอุตสาหกรรมพบว่าสามารถเพิ่มขีดความสามารถในการผลิตของอุตสาหกรรมได้มากขึ้น

อภิปรายผลการวิจัย

การศึกษาเรื่องการเพิ่มขีดความสามารถในการผลิตของอุตสาหกรรมไม้ยางพาราในจังหวัดสงขลา มีประเด็นที่จะนำมา อภิปรายผล ดังนี้

1. ปัจจัยการผลิต

ผลการศึกษา พบว่า ปัจจัยการผลิตที่มีผลกระทบต่อกระบวนการผลิตและผลผลิตมากที่สุด คือ วัตถุดิบไม้ยางพาราท่อนที่มีแนวโน้มขาดแคลนและราคาเพิ่มสูงขึ้น สอดคล้องกับผลการศึกษาของ วีระศักดิ์ ตูลายพร (2545 : 80) ศึกษาเรื่องศักยภาพด้านอุปทานของอุตสาหกรรมเฟอร์นิเจอร์ไม้ยางพาราและชิ้นส่วนจากไม้ยางพาราเพื่อการส่งออกในจังหวัดสงขลา พบว่า ปัญหาและอุปสรรคของอุตสาหกรรมเฟอร์นิเจอร์ คือ ด้านวัตถุดิบที่มีแนวโน้มขาดแคลนและราคาเพิ่มสูงขึ้น เนื่องจากปริมาณไม้ที่โค่นมีความไม่แน่นอนและศักยภาพในการแข่งขันของเฟอร์นิเจอร์ไทยลดลง และจากการสอบถามแนวความคิดเกี่ยวกับปัญหาปัจจัยการผลิตในด้านราคาของโรงงานอุตสาหกรรม

ไม้ยางพาราในจังหวัดสงขลา พบว่า ราคาวัตถุดิบไม้ยางพาราท่อนเป็นปัญหาที่สำคัญมาก โดยเฉลี่ยเท่ากับ 2.52 และมีแนวโน้มจะเป็นปัญหาที่รุนแรงขึ้นเรื่อย ๆ

2. ปัจจัยด้านการเงินและต้นทุน

ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยด้านการเงินและต้นทุนที่โรงงานกำลังเผชิญอยู่เป็นผลสืบเนื่องจากปัจจัยด้านราคาของวัตถุดิบไม้ยางพาราท่อน ซึ่งจำเป็นต้องซื้อเป็นเงินสดและบางครั้งต้องให้เงินมัดจำแก่ผู้ขายไม้ในการจัดหาสวนยาง ดังนั้น โรงงานต้องมีเงินสดหมุนเวียนในกิจการจำนวนมาก การขายสินค้าจึงต้องเป็นเงินสดและอาจต้องมีการกู้เงินเพิ่มเติมเพื่อเป็นเงินทุนหมุนเวียนในกิจการ เพราะกระบวนการผลิตสินค้าต้องใช้เวลาในการหมุนเงินคืนกลับ ซึ่งในภาวะปัจจุบันอัตราดอกเบี้ยที่มีการเปลี่ยนแปลงตลอดเวลาและปัจจัยภายนอกอื่น ๆ ที่กระทบกับการขึ้นลงของสถานะเศรษฐกิจทำให้ผู้ประกอบการมีความเสี่ยงในอัตราค่อนข้างสูง ดังนั้น ผู้ประกอบการบางรายใช้วิธีการดำเนินการผลิตตามกำลังด้านการเงินที่ตนเองมีอยู่โดยไม่ขยายกิจการในช่วงระยะเวลาสั้น ๆ ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ อัจฉรา จันทร์ฉาย (2544 : 180) ศึกษาเรื่องกลยุทธ์ในการเพิ่มขีดความสามารถทางการตลาดของอุตสาหกรรมเฟอร์นิเจอร์ไม้ยางพารา พบว่า ประเทศไทยมีศักยภาพ อันดับหนึ่ง คือ คุณภาพผลิตภัณฑ์ อันดับสอง ได้แก่ ความสามารถจัดหาวัตถุดิบ และประเทศไทยมีจุดด้อยด้านต้นทุน

3. ปัจจัยด้านกระบวนการผลิต

ผลการศึกษา พบว่า การควบคุมกระบวนการผลิตของอุตสาหกรรมไม้ยางพาราแปรรูปนั้นต้องเน้นขั้นตอนการเลื่อยไม้เป็นไม้แผ่น เนื่องจากต้นทุนการผลิตหลักคือวัตถุดิบไม้ ดังนั้น การควบคุมการเลื่อยไม้จึงต้องควบคุมอย่างใกล้ชิดเพราะไม้ท่อนหากเลื่อยผิดพลาดแล้วทำให้เกิดการสูญเสียและไม่สามารถนำกลับมาใช้ได้อีก ต้องขายเป็นไม้ฟืนหรือเศษไม้เข้าเตาอบ ซึ่งเป็นที่ทราบกันดีอยู่แล้วว่าราคาไม้ยางพาราท่อนมีราคาสูงมากดังนั้นต้องควบคุมด้านกระบวนการเลื่อยอย่างเข้มงวด จะช่วยให้ลดการสูญเสียและพยายามใช้ไม้ยางพาราท่อนให้คุ้มค่าที่สุดที่ต้องเลือกหน้าไม้ที่เลื่อยให้เหมาะกับขนาดของไม้ยางพาราท่อนและควบคุมคุณภาพการเลื่อยของนายม้า ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ อัจฉรา จันทร์ฉาย (2544 : 180) ศึกษาเรื่องกลยุทธ์ในการเพิ่มขีดความสามารถทางการตลาดของอุตสาหกรรมเฟอร์นิเจอร์ไม้ยางพารา พบว่า เมื่อประเมินศักยภาพการแข่งขันเปรียบเทียบในทัศนะของผู้ประกอบการ ศักยภาพด้านการผลิต พบว่าประเทศที่มีศักยภาพสูงกว่าไทยคือ ไต้หวันและมาเลเซีย

4. ปัจจัยสนับสนุนด้านอื่น

โดยภาพรวมของการศึกษา พบว่า ปัจจัยสนับสนุนด้านอื่น ๆ เช่น การสนับสนุนของภาครัฐบาล อยู่ในระดับปานกลาง ส่วนการสนับสนุนของสถาบันการเงิน และการสนับสนุนของภาคเอกชนที่เกี่ยวข้องอยู่ในระดับน้อย โดยพิจารณาจากนโยบายการส่งเสริมด้านอุตสาหกรรมไม่เพียงพอ (เฉพาะในส่วนของโรงเลื่อย) พบว่าคณะกรรมการในส่วนของการส่งเสริมการลงทุน หรือ (BOI) ไม่สนับสนุนอนุมัติสำหรับโรงเลื่อยแต่เน้นให้กับโรงงานผลิตเฟอร์นิเจอร์ ส่วนสถาบันการเงินไม่ได้กำหนดนโยบายเพื่อให้ความช่วยเหลือในรายสาขาของอุตสาหกรรมไม่เพียงพอในส่วนโรงเลื่อย ซึ่งอาจส่งผลให้การพัฒนาอุตสาหกรรมกลางน้ำระดับนี้พัฒนาได้ไม่ดีเท่าที่ควรจะเป็น

ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

จากการศึกษาพบว่าโรงงานอุตสาหกรรมไม่เพียงพอส่วนใหญ่ให้ความสำคัญ ในเรื่องของข้อมูลข่าวสารและเทคโนโลยีสารสนเทศน้อย และการบริหารจัดการแบบดั้งเดิมหรือระบบครอบครัว ดังนั้น ผู้บริหารต้องให้ความสำคัญกับการสนับสนุนการฝึกอบรมและเพิ่มพูนความรู้ให้กับพนักงาน เพื่อให้สามารถแข่งขันกับต่างประเทศได้ แต่เนื่องจากสภาพในปัจจุบันอุตสาหกรรมไม่เพียงพอเป็นที่ต้องการของตลาดโลก ทำให้ปัญหาดังกล่าวมิได้ส่งผลกระทบต่อการพัฒนาอุตสาหกรรมมากนัก แต่อย่างไรก็ตาม ภาคอุตสาหกรรมก็ต้องเตรียมความพร้อมในเรื่องนี้ไว้เพื่อรองรับกับสถานะเศรษฐกิจซึ่งอาจเกิดขึ้นในอนาคต

2. ข้อเสนอแนะเชิงปฏิบัติการ จากผลการวิจัย การศึกษาขีดความสามารถในการผลิตของอุตสาหกรรมไม่เพียงพอในจังหวัดสงขลา มีข้อเสนอแนะเพื่อใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาและปรับปรุงกระบวนการผลิตของโรงงานอุตสาหกรรมไม่เพียงพอแปรรูป ดังนี้

- 2.1 ควรมีการนำเทคโนโลยีมาใช้ในกระบวนการผลิตไม่เพียงพอแปรรูปมากขึ้น ได้แก่ การนำรถคิป์ไม้ซุงมาใช้ในกระบวนการเลื่อยไม้ จะทำให้การผลิตรวดเร็วและสะดวกมากยิ่งขึ้น
- 2.2 ในสถานะที่ราคาวัตถุดิบไม้ท่อนสูงขึ้นเช่นนี้ ควรมีการบริหารจัดการวัตถุดิบที่รัดกุมและควบคุมและจัดให้มีการควบคุมคุณภาพทุกขั้นตอน โดยเริ่มตั้งแต่การจัดซื้อวัตถุดิบจนถึงกระบวนการจัดเรียงเป็นแพ็คเพื่อเตรียมจำหน่าย

2.3 โรงงานอุตสาหกรรมไม้ยางพาราแปรรูปใดที่มีการซื้อสวนยางโดยตรงจากเกษตรกร ต้องมีการพยากรณ์ล่วงหน้าเกี่ยวกับสถานการณ์ราคาน้ำยางและตลาดไม้ยางพารา ไม่ควรซื้อสวนยาง เก็บไว้เยอะมากเกินไป เพราะสถานการณ์ด้านราคาของไม้ยางเปลี่ยนแปลงรวดเร็วมากจะทำให้การบริหารจัดการด้านการเงินมีปัญหา

3. ข้อเสนอแนะเพื่อการศึกษาในครั้งต่อไป

3.1 ควรมีการศึกษาวิจัย เรื่อง ความต้องการในการพัฒนาอุตสาหกรรมไม้ยางพาราแปรรูปของภาคอุตสาหกรรมไม้ยางพารา เพื่อนำผลการศึกษามาเป็นข้อมูลเปรียบเทียบเพื่อนำไปใช้ประโยชน์ในการพัฒนาอุตสาหกรรมกลางน้ำได้

3.2 ควรมีการศึกษาถึงความพึงพอใจต่อบทบาทหน้าที่ของสมาคมธุรกิจไม้ยางพาราที่มีต่อภาคอุตสาหกรรมไม้ยางพารา เพื่อนำผลการศึกษามาปรับปรุงแนวทางในการสนับสนุนและช่วยเหลือผู้ประกอบการภาคอุตสาหกรรมได้

3.3 ควรมีการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับผลกระทบของสถานะเศรษฐกิจในอนาคตต่อทิศทางการพัฒนาของอุตสาหกรรมไม้ยางพารา เพื่อเป็นข้อมูลให้ผู้ประกอบการเตรียมความพร้อมในการค้นหาแนวทางในการพัฒนาอุตสาหกรรมให้สามารถรองรับกับสถานะเศรษฐกิจในอนาคตที่จะเกิดขึ้น